

THAIDRIVER
INTER-VIEW

เรื่อง : กองบรรณาธิการ • ภาพ : พิลลภ สือสินฤทธิ์

ชาติชาย สุวรรณเสวก

กรรมการอำนวยการบริหาร บริษัท เจนเนอรัล มอเตอร์ส
เซาท์อีสต์เอเชีย โอเปอเรชั่นส์ จำกัด

- แม้จะไม่ใช้เสาเข็มระดับ 1 ในการเสียชีวิตของเด็กไทย แต่เราต้องสูญเสียอนาคตของชาติไปประมาณหนึ่งคนต่อปี เพราะอุบัติเหตุทางรถยนต์ถือเป็นเรื่องที่น่าเศร้าอย่างมาก และนี่ยังไม่นับตัวเลขของการได้รับบาดเจ็บทั้งหนักและเบาของเด็กเพราะสาเหตุนี้อีกด้วย
- โครงการความปลอดภัยในยานยนต์โดยเจนเนอรัล มอเตอร์ส ประเทศไทย เป็นโครงการที่จัดทำมานานเกือบ 15 ปีแล้ว ในการกระตุ้นให้สังคมไทยได้ตระหนักถึงความปลอดภัยในขณะเดินทางในรถยนต์ของเด็กๆ เพื่อให้ผู้ใหญ่ซึ่งเป็นพ่อแม่ได้เล็งเห็นความสำคัญของการใช้เบาะนั่งนิรภัยสำหรับเด็กในการลดโอกาสการเสียชีวิตของเด็กหากเกิดอุบัติเหตุ
- **และ ชาติชาย สุวรรณเสวก** ซึ่งในปัจจุบันดำรงตำแหน่งกรรมการอำนวยการของบริษัท เจนเนอรัล มอเตอร์ส เซาท์อีสต์เอเชีย โอเปอเรชั่นส์ จำกัด ถือเป็นกระบอกเสียงสำคัญในการเรียกร้องให้สังคมไทยหันมาใส่ใจกับความปลอดภัยของเด็กๆ ในขณะเดินทาง แม้ว่าตลอดเวลาที่ผ่านมายของโครงการ จะพบกับปัญหาและอุปสรรคมากมายในการสร้างความเข้าใจและทัศนคติเกี่ยวกับการใส่ใจในด้านความปลอดภัยให้กับคนในประทศที่ส่วนใหญ่นั้นเชื่อว่าสาเหตุของอุบัติเหตุมาจากการขาดความรู้ความรอบรู้หรือความประมาท
- อีกทั้งยังกระตุ้นให้ภาครัฐลดหรือยกเลิกภาษีสำหรับเบาะนั่งนิรภัยสำหรับเด็กเพื่อให้คนที่มีใจและเห็นถึงความสำคัญของอุปกรณ์ชิ้นนี้ แต่ถูกปัจจัยบางอย่างขัดขวางความตั้งใจขนาดโอกาสที่จะซื้อหามาใช้ ได้มีโอกาสเข้าถึงเบาะนั่งนิรภัยที่ในปัจจุบันมีราคาแพงพอสมควร รวมถึงยังกระตุ้นให้มีการออกกฎหมายมาบังคับใช้เพื่อให้เด็ก ๆ ได้มีโอกาสเดินทางอย่างอุ่นใจมากกว่าที่เป็นอยู่
- Thaidriver ได้มีโอกาสพูดคุยกับคุณชาติชายถึงแง่มุมต่างๆ เกี่ยวกับโครงการนี้ และความพยายามในการผลักดันเพื่อให้คนรุ่นนี้และคนรุ่นใหม่ได้รับทราบถึงความจำเป็นของเบาะนั่งนิรภัยสำหรับเด็ก ซึ่งใครที่สนใจรายละเอียดเกี่ยวกับการเลือกซื้อเบาะนั่งนิรภัยสำหรับเด็ก สามารถอ่านย้อนหลังได้ใน Thaidriver เล่ม 91 เดือนมกราคม-กุมภาพันธ์ 2550
- เบาะนั่งนิรภัยราคาหลักหมื่นอาจจะดูแพงถ้าเทียบมองในฐานะคนทั่วไป แต่ถ้าต้องสวมบทบาทเป็นพ่อหรือแม่แล้ว ตรงนี้จะถือว่าแพงหรือไม่ Thaidriver คงตัดสินใจแทนให้ไม่ได้
- แต่ที่แน่ๆ สัมผัสตัวเล็กๆ ที่คุณต้องขนเดินทางไปไหนมาไหนด้วยในช่วงเวลาสุดพิเศษของครอบครัวนั้น ถือเป็น Precious Cargo ที่ประเมินค่าไม่ได้ และมันมากกว่าเงินหลักหมื่นหลักแสนหรือหลักล้าน หรืออะไรทุกอย่างในโลกมากของรวมกันอย่างแน่นอน...Thaidriver เชื่ออย่างนั้นจริงๆ

TD ● รู้สึกตกใจเหมือนกันตอนที่ขอนัดสัมภาษณ์คุณชาติชาย เพราะว่าผู้ช่วยของคุณชาติชายจะค่อนข้างแปลกใจเล็กน้อยที่ Thaidriver จะขอสัมภาษณ์คุณชาติชายภายใต้หัวข้อเรื่องโครงการความปลอดภัยในยานยนต์ เลยสงสัยว่า เรื่องความปลอดภัยในยานยนต์ของเด็กนี่เป็นประเด็นที่ไม่น่าสนใจ หรือว่าไม่ใครสนใจกันเลย

ชาติชาย ● จริงๆ แล้วเรื่องความปลอดภัย ถ้าพูดไปแล้วเป็นสิ่งที่คนในประทศที่กำลังพัฒนามองว่าเป็นสิ่งสำคัญรองลงมาจากสิ่งที่เขาคิดว่าสำคัญที่สุดในชีวิตของเขา ส่วนใหญ่จะมองว่า การมีบ้าน การมีรถ การมีเครื่องใช้ไฟฟ้าในบ้าน การมีเสื้อผ้าสวยงาม การส่งลูกๆ เรียนบัลเลต การส่งลูกไปซัมเมอร์ที่ต่างประเทศ หรืออะไรต่างๆ ก็ตาม เป็นสิ่งที่มีความสำคัญ ‘ก่อนอื่น’ ที่จำเป็นจะต้องทำ แต่ในส่วนของความปลอดภัย คนส่วนใหญ่จะมองว่าเกิดจาก ‘ดวง’ คนดวงดีก็จะไม่ค่อยเจอกับอุบัติเหตุหรืออะไรต่างๆ ที่เป็นอันตราย คนดวงไม่ดี หรือมีช่วงของภาวะพระเสาร์แทรกอะไรต่างๆ เหล่านั้น ก็จะทำให้เกิดเหตุการณ์ต่างๆ ที่ไม่ดีกับตัว

แต่ในขณะที่ประเทศที่พัฒนาแล้ว เขามองว่าอันตรายทุกอย่างป้องกันได้ หรือความปลอดภัย ถ้าเรามีคำนี้อยู่ในใจแล้ว ก็สามารถลดโอกาสของการเกิดอุบัติเหตุไปแล้วได้มากกว่า 80-90% นอกจากนี้ว่าจะเกิดสิ่งที่ไม่คาดคิดขึ้นมา ซึ่งตรงนั้นก็คือ สิ่งที่เราเรียกว่าอุบัติเหตุที่ไม่คาดคิดจริงๆ

TD ● แสดงว่าทัศนคติของคนไทยหรือคนไทยมีความต่างกันมากเกี่ยวกับเรื่องนี้

ชาติชาย ● ผมไม่อยากจะเรียกว่าประเทศไทยประเทศเดียว แต่อยากจะเรียกว่า ประเทศกำลังพัฒนา เช่น เรามองภาพในประเทศที่ใกล้เคียงกับเราทั้งหมด ความปลอดภัยก็ยังมีที่หลังเหมือนกัน ส่วนในประเทศที่พัฒนาแล้ว เช่น ออสเตรเลีย, สหรัฐอเมริกา และยุโรป ความปลอดภัย

กระบอกเสียงของเด็ก เพื่อความปลอดภัยในรถ

ถือเป็นสิ่งที่มาก่อนอื่น ไม่ว่าจะทำอะไรก็ตาม เช่น ซ่อมบ้าน ปีนขึ้นไปเก็บผลไม้บนต้นไม้ หรือไม่ว่าจะเป็นการนั่งอยู่ในรถที่ขับรถออกไป ทุกอย่างต้องคำนึงถึงเรื่องความปลอดภัยของตัวเองเป็นสำคัญ

แต่ในปัจจุบัน ส่วนใหญ่แล้ว รถยนต์จะโฆษณาในลักษณะที่ว่า ‘ปลอดภัยที่ตัวรถยนต์’ เช่นว่า ในรถยนต์มีเข็มขัดนิรภัย มีแอร์แบ็ก มีโครงสร้างตัวถังนิรภัย มีอะไรต่างๆ แต่คนที่อยู่ในรถยนต์แล้วไม่คำนึงถึงเรื่องความปลอดภัยเฉพาะตัว สิ่งเหล่านี้ก็ไม่มีทางที่จะสามารถช่วยให้รอดพ้นการบาดเจ็บจากอุบัติเหตุได้เลย

มีบุคคลหนึ่งเคยมาพบกับผมเกี่ยวกับเรื่องการฟ้องบริษัทรถยนต์ ในเชิงที่ว่าขับรถไปเกิดอุบัติเหตุแล้วแอร์แบ็กแล้วไม่ทำงาน แต่ผมผมได้ดูสถานการณ์ของเขาแล้วต้องบอกว่าการที่แอร์แบ็กไม่พองออกมาถือเป็นเรื่องที่โชคดีอย่างมากสำหรับเขา เนื่องจากว่า เขาไม่ได้รัดเข็มขัดนิรภัย เพราะฉะนั้นพอเกิดเหตุการณ์นี้ขึ้นมา ตัวเขาเลยกระเด็นมาชนกระจก เขาบอกว่าถ้าตอนที่กำลังจะกระเด็นไปชนกระจกแล้วแอร์แบ็กพองขึ้นมา เขาจะไม่เป็นอันตราย เพราะแอร์แบ็กจะช่วยเขาไว้ แต่จริงๆ แล้วไม่ใช่เลย เพราะถ้าโดนแอร์แบ็กในจังหวะที่ชนแล้วไม่รัดเข็มขัดนิรภัยก็อาจจะอันตรายถึงตายได้

เพราะฉะนั้นตรงนี้คือจุดแรกที่บอก คนเรายังรู้สึกตัวว่า ‘ความปลอดภัยเป็นเรื่องไกลตัวอยู่’ ทั้งที่คนเรารู้ชีวิต รักลูกของตัวเองเหมือนกัน ดังนั้นไม่ต้องพูดถึงเลยว่าเบาะนั่งนิรภัยสำหรับเด็ก (Child Seat) ที่มีขายอยู่ในท้องตลาดและยังมีราคาสูงในปัจจุบัน จะเป็นสิ่งที่คนมองเห็นความสำคัญของมัน

ไปโรมันอะไรต่างๆ ซึ่งต้องมองให้เห็นภาพว่าสิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งจำเป็น

TD • ดูเหมือนว่าด้วยการที่เป็นโครงการที่ทำโดยบริษัทรถยนต์ ก็เลยทำให้เป็นอุปสรรคในการกระจายเสียง หรือสื่อให้กันถึงความจำเป็นของเรื่องนี้ ไม่สามารถเดินทางไปยังผู้บริโภคได้อย่างชัดเจนหรือเต็มที่

ชาติชาย • อย่างโครงการนี้มีการแต่งเพลงขึ้นมา ซึ่งก็เป็นเพลงคุณหนูปลอดภัยในยานยนต์ เพลงนี้ไม่มีคำว่า ‘เซฟไรเลต’ หรือ ‘จีเอ็ม’ เข้าไปอยู่ในเพลงเลยด้วยซ้ำ เพราะว่าเพลงต้องการณรงค์ให้เห็นว่าที่นั่งที่เหมาะสมของเด็กควรจะอยู่ตรงไหน พ่อแม่ควรจะทำตัวอย่างอะไรเมื่ออยู่ในรถ แล้วเด็กควรจะมีความรู้สึกอย่างไร เราควรจะยกเว้นได้ไหมในเรื่องความปลอดภัย

คือแต่งเพลงออกมาเพื่อให้เด็กได้ร้องตามอย่างมีความสุข เวลาที่เราติดต่องานไปตามสื่อที่มีรายการทางวิทยุ และบอกว่าเพลงนี้มีประโยชน์กับสังคม

แต่จริงๆ แล้วการมองของคนก็ยังมองว่า นี่เป็นบริษัทรถยนต์ทำสิ่งเหล่านี้มันน่าจะมีผลประโยชน์ต่อบริษัท ซึ่งความจริงแล้วมัน

ผมเคยได้ยินคุณหมอบางคน

แนะนำว่าให้เด็กใช้

เข็มขัดนิรภัยไปก่อนก็แล้วกัน

ถ้าไม่มีเบาะนั่งนิรภัย

ตรงนี้ไม่ได้เลย

เพราะเคยมีเคสอุบัติเหตุแล้ว

เข็มขัดนิรภัยทำให้เด็กกองขาด

หรือใส่แตกก็มี เพราะฉะนั้น

ไม่มีวิธีใดเลย

และห้ามใช้เข็มขัดนิรภัยกับเด็ก

ต้องนั่งเบาะนั่งนิรภัย

สำหรับเด็กเท่านั้น

ไม่มีผลประโยชน์อะไรเลย เพียงแต่ว่ามันเป็นการณรงค์เพื่อให้คนทั่วไปชินกับสิ่งเหล่านี้ แต่ผลปรากฏว่า ก็อย่างที่คุณบอกมา คือ คนก็ยังเห็นภาพว่ามันน่าจะเป็นการโฆษณาบริษัท ทั้งที่ในเรื่องของเพลงที่ทำขึ้นมานี้ เราก็ต้องจ้าง เราก็ต้องไปขอซื้อเวลาเพื่อเปิด ซึ่งจริงๆ แล้ว มันน่าที่จะเป็นการร่วมกันเพื่อที่จะทำให้เกิดประโยชน์กับเด็กๆ ของเรา ของชาติของเรามากกว่า

เมื่อเร็วๆ นี้ อาจจะได้ยินเรื่องของดาราท่านหนึ่งที่ขับรถไปแล้วเกิดอุบัติเหตุ ลูกก็ได้รับการกระทบกระเทือนทางสมอง ซึ่งจริงๆ แล้ว ถ้าได้นั่งเบาะนั่งนิรภัยสำหรับเด็กแล้ว จะไม่เกิดเหตุการณ์แบบนี้ขึ้นมาแน่นอน

อย่างไรก็ตาม ไม่ได้หมายความว่าทุกๆ หน่วยงานจะไม่ได้ให้ความสำคัญกับเรื่องนี้ อย่างโรงเรียน โรงพยาบาล หน่วยงานราชการบางแห่งที่มีการจัดงานเกี่ยวข้องกับความปลอดภัย ก็จะมีการขอเข้ามา ซึ่งเขาเห็นความสำคัญของโครงการของเราในการเข้าไปช่วยณรงค์ ซึ่งเป็นสิ่งที่ได้ประโยชน์มากๆ เช่น โครงการเมาไม่ขับของคุณหมอแท้จริง ศิริพานิช หลายครั้งที่คุณหมอจัดงานขึ้นมา ก็อยากจะทำให้โครงการของเราเข้าไปทำกิจกรรมร่วมกัน หรืออย่างโครงการที่รณรงค์ในเรื่องเหยื่อผู้เคราะห์ร้ายจากการขับรถ หรือเหยื่อเมาแล้วขับ ก็จะมีเราเข้าไปร่วมกิจกรรมอยู่เสมอ

อย่างเวลาที่ผมไปออกงานเหล่านี้ สิ่งที่เกิดขึ้นคือ พอเราเห็น เช่น ดาราที่มีลูก หรือบุคคลชั้นนำของสังคมที่มีลูก เราก็จะขอความร่วมมือให้ช่วยถ่ายภาพในรถ แล้วมีเด็กในรถที่นั่งอยู่บนเบาะนั่ง

นิรภัย เราไม่ได้โฆษณาของเราหรือแบรนด์ของเรา ตรงนี้มีการอธิบายให้เข้าใจตรงกัน ซึ่งก็ได้รับความร่วมมือเป็นอย่างดี เช่น คุณบ๋ม ปณิตดา หรือคุณอ้อ นางสาวไทยเมื่อปีที่แล้ว หลายครั้งที่เราได้ได้รับความร่วมมือในลักษณะนี้โดยที่ไม่คิดค่าใช้จ่ายในการทำ ตัวเขาก็มีลูกแล้วก็ยินดีที่จะช่วย เป็นส่วนหนึ่งในการช่วยรณรงค์ ซึ่งเมื่อเร็วๆ นี้ก็ได้คุณบ๋มมาช่วยทำ ก็ทำโดยไม่คิดมูลค่าอะไร และข่าวนี้ก็มีการลงตามหน้าหนังสือพิมพ์

TD • ในบางครั้งสื่อหรือโฆษณาที่ผ่านตาที่แบบภาพนิ่งและภาพเคลื่อนไหวของบรรดาบริษัทรถยนต์ก็มักจะเข้าใจผิดๆ เกี่ยวกับเรื่องนี้ ซึ่งโฆษณาหลายชิ้นนำเสนอภาพของเด็กที่นั่งอยู่บนเบาะแล้วคาดเข็มขัดนิรภัยที่ติดมากับตัวรถ ของเรื่องตรงนี้อะไรบ้าง

ชาติชาย • เคยคิดเหมือนกันว่าจะโทรศัพท์ไปคุย แต่ก็กังวลใจว่า มันจะเป็นการข้ามค้ำย เพราะเนื่องมาจากว่าแต่ละบริษัทรถยนต์ก็มีความรู้ความเข้าใจจากบริษัทแม่ที่อยู่ในต่างประเทศอยู่แล้ว ซึ่งตรงนี้บริษัทที่ทำโฆษณาและหน่วยงานที่ควบคุมดูแลการทำโฆษณาหรือประชาสัมพันธ์ก็จะต้องเข้ามาจับตาดูในการมองให้เห็นภาพด้วยว่า ภาพสื่อโฆษณาที่ออกมาต้องตามระบบความปลอดภัยที่สากลยอมรับหรือเปล่า เช่นว่า ภาพที่เห็นเด็กคาดเข็มขัดนิรภัยนั้นเป็นภาพที่ผิดอยู่แล้ว หน่วยงานของรัฐที่เห็นหรือ กบว. ที่มองดูภาพเหล่านี้ควรจะมีการเตือนหรือให้ข้อมูลที่ต้องด้วย

แต่อย่างเราเป็นบริษัทรถยนต์ด้วยกัน ถ้าเราทำไป อาจจะเป็นการก้าวท้าว ข้ามค้ำย ซึ่งถ้าเราวิ่งฟังก็จะเป็นสิ่งที่ดี แต่ถ้าไม่รับฟัง ก็อาจจะกลายเป็นว่าเหมือนกับมายุ่งอะไรในลักษณะทำงานของมัน ซึ่งเราก็กังวลใจที่จะทำเช่นนั้น

การให้ข้อมูลไปแบบนี้และให้คนมองภาพเกี่ยวกับการจับเด็กคาดเข็มขัดนิรภัยว่าเป็นสิ่งที่ผิดนะ ที่นี้ผิดอย่างไร ก็ต้องใช้เวลานั่งนิรภัยสำหรับเด็ก ไม่มีวิธีอื่นเลย แต่เราก็เคยได้รับการบอกกล่าวว่า ถ้าไม่มีเงินซื้อแล้วจะทำอย่างไร

สิ่งที่เคยเราแนะนำไป แต่ก็เป็นการแนะนำไปแบบไม่เต็มปากด้วยซ้ำ คือ ให้เด็กนั่งบนเบาะหลังแล้วคอนไปทางด้านใดด้านหนึ่งของตัวรถ เพราะถ้าเกิดอะไรขึ้นมา เด็กก็จะกระเด็นมากกระแทกกับเบาะด้านหน้าของรถ จะได้ไม่เป็นอะไรมาก ซึ่งการแนะนำอย่างนี้ถือว่าผิดเหมือนกัน

ผมเคยได้ยินคุณหมอบางคนแนะนำว่าให้เด็กใช้เข็มขัดนิรภัยไปก่อนก็แล้วกัน ถ้าไม่มีเบาะนั่งนิรภัย ตรงนี้ไม่ได้เลย เพราะเคยมีเคสอุบัติเหตุแล้วเข็มขัดนิรภัยทำให้เด็กคอขาด หรือใส่แตกก็มี เพราะฉะนั้น ไม่มีวิธีใดเลย และห้ามใช้เข็มขัดนิรภัยกับเด็ก ต้องนั่งเบาะนั่งนิรภัยสำหรับเด็กเท่านั้น

TD • การพยายามผลักดันให้เรื่องการให้เด็กจะต้องนั่งบนเบาะนั่งนิรภัยเมื่ออยู่ในรถเป็นกฎหมายที่มีการบังคับใช้ แล้วในทางปฏิบัติจะเป็นจริงได้มากน้อยแค่ไหน เพราะอย่างไรกฎเกณฑ์ของการใช้บังคับใช้ก็ยังไม่สามารถทำได้ เหมือนกับว่าทางออกของปัญหาเหล่านี้ กฎหมายไม่มีประสิทธิภาพที่จะบังคับได้ น่าจะเป็นเรื่องของจิตสำนึกมากกว่า แล้ววิธีไหนในการทำให้คนมีจิตสำนึกในเรื่องนี้

ชาติชาย • ผมมองว่ามันเป็นเรื่องยาก เพราะหากมีกฎหมายในเรื่องความปลอดภัยออกมาบังคับใช้ คนถือว่าเป็น ‘ภาวะ’ คนมีความรู้สึกว่ามันเป็นภาวะ แต่การที่มีกฎหมายออกมาบังคับใช้เพื่อความปลอดภัยของคนเหล่านั้นทั้งสิ้น เช่น ทั้งที่มีการออกกฎหมายมาบังคับเรื่องการใช้เข็มขัดนิรภัยมานานแสนนานแล้ว แต่คนก็ยังหาวิธีหลีกเลี่ยงไม่ให้ หรือการใช้โทรศัพท์ขณะขับ

2 เรื่องนี้เป็นสิ่งง่ายมากที่ไม่ต้องมีการลงทุน เพราะเข็มขัดนิรภัยมีในรถยนต์ทุกคันอยู่แล้ว แล้วคนปัจจุบันก็มีโทรศัพท์มือถือถือกันทุกคน เพียงแต่กฎหมายออกมาบังคับให้ใช้ในอย่างแรก และห้ามใช้ในอย่างที่สองเท่านั้นเอง

ส่วนในเรื่องการบังคับใช้เบาะนั่งนิรภัยสำหรับเด็กในรถยนต์ที่เป็นกฎหมาย คิดดูว่าจะต้องมีการบังคับให้คนซื้อของในระดับราคาที่เป็นหนี้ๆ บาทในตอนนั้น ผมคิดว่ามันเป็นเรื่องที่ยากมากๆ ในการที่

จะทำให้คนบอกว่า ‘กฎหมายบังคับต้องออกไปซื้อมาใช้’ เปรียบเทียบกับกฎหมายเกี่ยวกับการบังคับสวมหมวกกันน็อกของมอเตอร์ไซค์ เป็นภาวะที่เพิ่มขึ้นมาของผู้ใช้รถไปในทันที เพราะฉะนั้นการบังคับให้คนต้องใส่เบาะนั่งนิรภัยสำหรับเด็กในรถ เป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้แน่ๆ ในช่วงเวลาอันใกล้นี้

ดังนั้น สิ่งที่สำคัญที่สุดในการมองว่าสิ่งเหล่านี้จะเป็นจริงได้หรือไม่ นั้น อย่างแรก ต้องเป็นจิตสำนึกของคนที่จะเห็นความปลอดภัยเป็นสิ่งสำคัญ อย่างที่สอง จิตสำนึกของคนตรงนี้ต้องมองว่า เด็กที่นั่งไปกับเราในรถ คือ สิ่งที่เรารักที่สุดในชีวิต หากเกิดอะไรขึ้นมา มันแก้ไขไม่ได้ หรือแก้ได้ยาก และจะสายเกินไปเมื่อวันนั้นมาถึง เราก็จะต้องมานึกว่า แทนที่จะไปซื้อล้อแม็ก เรายังซื้ออุปกรณ์ป้องกันลูกเราดีกว่า

สิ่งที่ผมพบเห็นและชัดเจนมากๆ คือ คนที่ขับรถยนต์ในระดับที่สูงขึ้นหน่อย และบุคคลที่ได้รับการศึกษาจากต่างประเทศ หรือบุคคลที่มีความเข้าใจในเรื่องความปลอดภัยในระดับหนึ่ง จากการที่เราเซอร์เวย์จะแสดงให้เห็นว่าคนที่เข้าใจในเรื่องความปลอดภัยจะเป็นกลุ่มคนที่ได้รับการศึกษาที่อยู่ในระดับหนึ่ง ซึ่งจะมองเห็นว่าเรื่องความปลอดภัยเป็นสิ่งสำคัญ

แต่ที่นี้เมื่อกลับมามองในปัจจุบัน เรายังมีการชนคนบนท้ายรถกระบะอยู่ และถือเป็นสิ่งที่ถูกต้องทางกฎหมายทั้งที่ในเมืองนอกห้ามหมดแล้ว เรายังใช้รถกระบะมาแปลงให้เป็นรถนั่งสาธารณะอยู่ รถรับส่งนักเรียน ยังไม่มีการใช้เข็มขัดนิรภัยสำหรับเด็กเลย อันนี้หมายถึงเด็กโตระดับ ส่วนเด็กเล็ก รถที่นั่งสำหรับรับส่งเด็กเล็กก็ควรมีที่นั่งนิรภัยเช่นกัน

ในปัจจุบัน เซฟโรเลต ประเทศไทย ซึ่งเป็นบริษัทในเครือเจนเนอรัล มอเตอร์ส รถบัลที่รับส่งพนักงาน 3,000 กว่าคนกลับบ้านหรือจากบ้านมาที่ทำงาน รถบัลเหล่านั้นก็ต้องมีเข็มขัดนิรภัย จะเห็นได้ว่ารถบัลส่วนใหญ่ไม่มี เพราะฉะนั้นการรณรงค์ในลักษณะของรากของเราเลย ก็จะเป็นสิ่งที่ช่วยให้พนักงานของเราถือว่าความปลอดภัยเป็นสิ่งสำคัญที่สุด

อย่างพนักงานในโรงงานจะถือความปลอดภัยในโรงงานมีความสำคัญสูงสุด ปัจจุบันถ้าเราให้พนักงานเดินเข้าโรงงานโดยที่ไม่สวมรองเท้าเหล็กกับหมวกกันน็อก หรือแว่นตา คนเหล่านี้จะบอกว่าไม่ถนัด มันคือ ความชินกับความรู้สึกปลอดภัย พอไม่ได้ใส่บู๊ทก็จะรู้สึกตัวว่าตกอยู่ในอันตราย ซึ่งตรงนี้เป็นสิ่งที่เป็นความเคยชินของเขา พอกลับไปที่ครอบครัว ก็จะนำธรรมเนียมเหล่านี้สอนคนในบ้านของเขาด้วยเหมือนกัน ดังนั้นสิ่งที่สำคัญที่จะทำได้มากที่สุดคือ สร้างจิตสำนึกให้เกิดขึ้นที่โรงเรียน เกิดขึ้นจากครอบครัวเป็นตัวหลัก ซึ่งตรงนี้อถ้าพ่อแม่และครูบาอาจารย์ยังไม่เข้าใจเรื่องเหล่านี้ เด็กก็จะยากที่จะเข้าใจ และเจนเนอรัลต่อไปก็จะยังไม่เข้าใจ

นั่นก็ย้อนกลับไปในเรื่องที่ว่าทำไมช่วงที่ผ่านมาโครงการนี้ถึงเงียบไป เพราะเราลงไปรณรงค์กับเด็กเล็กมากๆ เพื่อให้เขาได้รับทราบถึงเรื่องนี้ เหมือนกับว่าเจนเนอรัลเก่าสร้างยาก สร้างอย่างไรก็ไม่เข้าใจ มองเห็นแต่เรื่องความแพงของเบาะนั่งนิรภัย แต่เด็กรุ่นใหม่ที่เรากำลังเริ่มสร้าง ก็จะเดินไปพร้อมกับสิ่งที่เราปลูกฝังเข้าไป ในอนาคต กฎหมายอาจจะดีขึ้นหรือมีการบังคับใช้แล้วก็ได้ เด็กเหล่านี้ก็จะเห็นเจนเนอรัลที่เห็นความปลอดภัยของสิ่งเหล่านี้เมื่อเขาโตขึ้น

TD • เหมือนกับว่าปัจจัยที่ทำให้ความปลอดภัยและการมองเห็นถึงความจำเป็นของเบาะนั่งนิรภัยสำหรับเด็กยังเป็นเรื่องของราคา โดยเฉพาะการเก็บภาษี

ชาติชาย • ใช่ครับ เราเคยนำเรื่องนี้เข้าไปด้วย ก็ยังไม่เห็นถึงการขยับตัวของภาครัฐเกี่ยวกับเรื่องนี้เลย แล้วอย่างในช่วงแรกๆของโครงการ เราจะมีการประชาสัมพันธ์ขายเบาะนั่งนิรภัยสำหรับเด็กเข้ามาทำกิจกรรมร่วมกัน ซึ่งตอนนั้นเขาคงคิดว่าน่าจะได้ประโยชน์อะไรบ้างในช่วงแรก

แต่หลังจากนั้น เราจะมองเห็นได้ว่า มันยังเป็นเรื่องยากอยู่ที่จะทำให้อุตสาหกรรมของเขาเพิ่มขึ้นมาเป็น 50-70% ตามที่เขาที่มีความรู้สึกว่ามีเมื่อเข้ามาร่วมโครงการแล้ว ผลประกอบการหรือการทำอะไรต่างๆ ก็น่าจะเพิ่มขึ้นมาก แต่มันไม่ได้เป็นไปตามนั้น ดังนั้นการเข้ามาสนับสนุนของคนเหล่านี้ ก็จะมีความรู้สึกว่า มีแต่ต้องลงทุน ซึ่งเป็นการลงทุนระยะยาวเลยที่เดียว ส่วนเราก็ยังรณรงค์กันต่อไป เพราะคิดว่าไม่ได้ทำสิ่งนี้เพื่อประโยชน์ในบริษัทของเรา แต่เพื่อประโยชน์ของครอบครัวคนไทยที่เราเข้ามาทำธุรกิจในเมืองไทย

TD • แล้วองค์กรอิสระหรือหน่วยงานอื่นๆ เข้ามามีส่วนช่วยในการสนับสนุนหรือรณรงค์ไปโครงการนี้ด้วยหรือไม่

ชาติชาย • อย่างที่บอกเมื่อสักครู่ครับ ถ้าเป็นหน่วยงานที่หวังการขายเบาะนั่งนิรภัยสำหรับเด็กแล้ว ก็จะมีแค่ช่วงแรกเท่านั้น แล้วหลังจากนั้นเมื่อมองว่าเป็นการทำงานระยะยาวและใช้ทุนสูง โดยที่ถ้าเขาไม่ขยับตัวทำอะไรก็ยังสามารถขายในยอดขายที่เป็นตัวเลขปกติของเขาได้อยู่แล้ว แล้วก็รอผลว่าเมื่อโครงการของเราประสบความสำเร็จ ยอดขายของเขา ก็จะเพิ่มขึ้นสูงเอง ซึ่งในปัจจุบัน บริษัทที่หวังผลในลักษณะนี้ก็จะไม่เข้ามาทำกิจกรรมด้วยกัน

แต่ถ้าเป็นหน่วยงานรัฐที่เกี่ยวข้องกับการรณรงค์ในเรื่องความปลอดภัย หน่วยงานเหล่านั้นจะเข้ามาช่วยกัน ไม่ใช่ว่าเข้ามาร่วมสนับสนุน หรือว่ายื่นมือเข้ามาช่วยเรานะครับ แต่หมายถึงว่าเข้ามาเพื่อที่จะทำกิจกรรม เหมือนกับว่าถ้ามันงานนี้ก็จะได้รับทราบข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับความปลอดภัยในหลายๆ ส่วน ซึ่งก็ยิ่งรู้สึกดีใน

แง่ที่ว่าก็ยังเป็นประโยชน์ไม่มากนักน้อยกับสังคมของเรา

TD • การให้ความรู้ของโครงการนี้มีวิธีหรือทำอย่างไรเพื่อให้นักเข้ามาร่วมงานสามารถรับทราบข้อมูลที่ต้องการและถูกวิธี เพราะอย่างไรในสหรัฐอเมริกา ช่วงแรกๆ ของการรณรงค์ในเรื่องการใช้เบาะนั่งนิรภัยสำหรับเด็ก คุณพ่อคุณแม่ก็ยังไม่สนใจเท่าไหร่ ใดๆ อยู่

ชาติชาย • คือจริงๆ แล้ว คีย์แมสเสจของโครงการไม่มีอะไรเลย มีแค่ข้อแรกเด็กจะต้องไม่นั่งทางด้านหน้าของรถยนต์ นั่นคือข้อมูลหลัก เพราะว่าด้านหน้ามีแอร์แบ็ก และทำร้ายเด็กอย่างง่าย ๆ เลย

อย่างที่ 2 อย่าใช้เข็มขัดนิรภัยในรถยนต์กับเด็ก เพราะแทนที่จะเป็นประโยชน์กลับทำร้ายเด็ก เนื่องจากถ้าเด็กตัวเล็กเกินไปกับการใช้เข็มขัดนิรภัยที่ออกแบบมาเพื่อผู้ใหญ่แล้ว ก็จะเป็นอันตรายมากกว่าที่จะเป็นประโยชน์ และอันที่ 3 เด็กต้องนั่งในเบาะนั่งนิรภัยตามอายุของเด็ก หัวใจหลักของเรื่องนี้คือมีอยู่แค่ตัวเอง รณรงค์ยังไงก็ 10 ปี หรือ 100 ปีข้างหน้า ข้อความเกี่ยวกับเรื่องนี้ก็ยังมีอยู่แค่นี้

ส่วนเรื่องการติดตั้งเบาะนั่งนิรภัยสำหรับเด็กในรถยนต์เป็นเรื่องที่ง่ายมาก จริงๆ แล้วในปัจจุบัน คนมากกว่า 70% รู้จักว่าเข็มขัดนิรภัยปลอดภัยอย่างไร ส่วนที่เหลือยังมีกลุ่มคนที่มองว่าเข็มขัดนิรภัยเป็นสิ่งที่น่ารำคาญ ซึ่ง 70% ที่มีอยู่ก็ใช้เข็มขัดนิรภัย แล้วก็รู้ถึงความจำเป็นของเข็มขัดนิรภัยที่จะช่วยป้องกันตัวเขาจากอันตรายเบาะนั่งนิรภัยสำหรับเด็กก็ทำหน้าที่เป็นเหมือนกับเข็มขัดนิรภัยในผู้ใหญ่ นั่นก็คือ เบาะนั่งนิรภัยสำหรับเด็กก็คือเข็มขัดนิรภัยสำหรับเด็กนั่นเอง

ดังนั้นการติดตั้งเบาะนั่งนิรภัยสำหรับเด็ก คือ ติดตั้งในจุดที่ปลอดภัย ถ้าวรณต์มีตัวเกาะ หรือ Anchor ตรงกลางทางด้านหลังของตัวรถ ตรงนั้นเป็นจุดที่ปลอดภัยที่สุดสำหรับเด็ก แต่ถ้าไม่มี จุดที่ปลอดภัยรองลงมา คือ ที่นั่งหลังตรงด้านหลังฝั่งคนนั่งหน้า หรือฝั่งที่ติดกับประตู เพราะเมื่อเรานำเด็กขึ้นหรือลงจากรถจะเป็นจุดที่ปลอดภัย ถ้าเลี้ยงไม่ได้ก็ไปอีกทางฝั่งหนึ่ง ส่วนการติดตั้ง เบาะนั่งนิรภัยสำหรับเด็กที่มีขายอยู่ตามห้างสรรพสินค้าจะมีวิธีการติดตั้ง และข้อมูลเหล่านี้อยู่แล้ว

มีอีกทีปหนึ่งที่เราสนใจเวลาติดตั้งเบาะนั่งนิรภัยสำหรับเด็ก คือ เวลาที่จะซื้อ ควรจะนำรถยนต์และเด็กไปด้วย ทดลองติดกับรถ และทดลองให้เด็กนั่งด้วย สะดวกสบาย แน่นหนาหรือเปล่า เบาะนั่งนิรภัยสำหรับเด็กส่วนใหญ่ในบ้านเราจะใช้ประกอบกับเข็มขัดนิรภัยบนเบาะหลัง ไม่ใช่เบาะนั่งนิรภัยขึ้นนี้จะเหมาะสมกับรถยนต์ทุกยี่ห้อ เบาะนั่งที่แตกต่างกันไปจะเหมาะสมกับรถยนต์ที่แตกต่างกันไป นั่นคือ สิ่งที่เราจำเป็นต้องนำมาใส่ใจในการเลือกซื้อ ซึ่งสิ่งเหล่านี้ อยู่ในแผ่นพับแผ่นพิมพ์ที่เรานำมาแจกตอนออกมารณรงค์ แล้วก็มีโปสเตอร์ต่างๆ ที่เราส่งไปให้กับโรงเรียน โรงพยาบาล หรือหน่วยงานราชการที่มีการร้องขอเข้ามา

TD • โรงเรียนที่ทางเขฟโรสตาเข้าไปรณรงค์ในโครงการนี้ ส่วนใหญ่เป็นโรงเรียนในกรุงเทพเท่านั้น หรือว่าทั่วประเทศ

ชาติชาย • ในช่วงที่ผ่านมา เราก็มองดูว่าการรณรงค์สามารถทำได้ ไม่ว่าจะเป็นกับนักเรียนในโรงเรียนต่างจังหวัดหรือชนบท ในกรุงเทพฯ หรือในโรงเรียนที่ทรูหาก็ตาม สิ่งที่เราอยากก็คือว่าเมื่อรณรงค์ไปที่โรงเรียนที่อยู่ไกลอยู่ตามชนบท รณรงค์แล้วจะมีข้อจำกัด ข้อแรกค่าใช้จ่ายในเรื่องของการซื้อเบาะนั่งนิรภัยสำหรับเด็ก เป็นเรื่องที่ยาก ข้อสองแหล่งที่จะซื้อก็ไม่มี แต่ในจังหวัดใหญ่ๆ เช่น อุบลฯ เชียงใหม่ เราก็ไปรณรงค์

อย่างไรก็ตาม การรณรงค์ของเราจะอยู่ในบริเวณกรุงเทพฯ มากกว่า และก็เป็นที่โรงเรียนที่พ่อแม่สามารถที่จะซื้อเบาะนั่งนิรภัยสำหรับเด็กได้ ซึ่งตามความต้องการของเราที่อยากรณรงค์ให้ทั้งหมด ทุกโรงเรียนทั่วประเทศ แต่ที่นี้เมื่อรณรงค์ไปแล้ว จุดไหนคือจุดที่เราจะรณรงค์แล้วได้ผลแรงตัวที่สุด นั่นคือ หน่วยงาน หรือโรงเรียน หรือครอบครัวที่มีความสามารถในการที่จะซื้อเบาะนั่งนิรภัยมาใช้ได้เร็วที่สุด

สิ่งต่อไปที่เราจะทำคือ จะไม่วิ่งไปทุกๆ โรงเรียนแล้ว เพราะข้อแรกเสียเวลามาก ข้อสองงบประมาณสูง ในอนาคตอันใกล้สิ่งที่เราจะทำคือ คงจะต้องจัดเป็นโครงการฝึกอบรมครูระดับประถมและอนุบาล ก็คงจะต้องเชิญบรรดาครูและอาจารย์เหล่านี้มารวมกันในจุดใดจุดหนึ่ง และหวังผลเอาไว้ว่าที่ 50 โรงเรียนแรกที่เราจะรณรงค์ให้ในด้านความรู้ แล้วอาจารย์ที่ผ่านการอบรมก็จะไปให้ความรู้กับนักเรียนของตน แล้วก็วัดผลต่อไปว่าเป็นอย่างไร เด็กมีการเปลี่ยนแปลงในลักษณะไหน ซึ่งวิธีนี้ก็น่าจะได้ผลกลับคืนมาพอสมควร

TD • กิจกรรมที่ผ่านมาของโครงการนี้ มีการวัดผลหรือระดับของการเพิ่มขึ้นในเรื่องจำนวนการใช้เบาะนั่งนิรภัยสำหรับเด็กหรือไม่

ชาติชาย • เราไม่สามารถที่จะไปติดตามผลในลักษณะนั้นได้เลย แต่สิ่งที่เราสามารถตามได้คือ แบบสอบถามที่เราทำขึ้นมาและส่งออกไป สิ่งที่เราได้รับผลกลับมาคือความเข้าใจของคนที่มีมากขึ้น แต่ปัจจัยที่ทำให้คนไม่ใช้นั้นคือ ราคาของเบาะนั่งนิรภัย มีคนบางคนตอบแปลกๆ กลับมาในแบบสอบถาม เช่น ให้เด็กนั่งอยู่ด้านหลังและหาหมอนใบใหญ่ๆ มาให้เด็กกอดเอาไว้ เมื่อว่าเกิดเหตุอะไรแล้วหมอนอันนี้ก็จะช่วยกันเด็กไม่ให้กระแทก ซึ่งจริงๆ แล้วเป็นวิธีที่ผิด

ความเข้าใจของคนเหล่านี้ที่ว่าจะต้องลงทุนอีก 30,000 บาท หรือหมื่นต้นๆ สำหรับการซื้อเบาะนั่งนิรภัยแล้วต้องเปลี่ยนไปตามอายุเด็กแล้ว เขาก็ยังมองว่าวิธีที่เป็นทางเลือกดีกว่า ซึ่งวิธีเหล่านี้เป็นทางเลือกที่ไม่ปลอดภัยทั้งสิ้น อันไหนที่ดูแล้วอันตรายมาก เราก็ใช้วิธีโทรศัพท์กลับไปคุย

TD • คิดว่าวิธีการเช่นด้วยการให้ข้อมูลที่เป็นจริงในเรื่องของการทดสอบ หรือสิ่งที่จะเกิดขึ้นกับเด็กและผู้ใหญ่ที่นั่งอยู่ในห้องโดยสารหากเกิดอุบัติเหตุ น่าจะได้ผลกว่าการสร้างความปลอดภัยแบบที่เป็นอยู่หรือเปล่า เพราะน่าจะเป็นการทำให้เกิดแรงผลักดันมากกว่าเนื่องเป็นการกระตุ้นให้เกิดความกลัว

ชาติชาย • จริงๆ แล้วเป็นวิธีที่สิ้นพระทัย โดยเฉพาะในลักษณะที่ว่าเราสอนคนที่เป็นระดับผู้ใหญ่ ให้รับรู้ได้จากสิ่งที่เกิดขึ้นอย่างน่ากลัวถ้าเด็กที่นั่งอยู่ในห้องโดยสารไม่มีการรัดหรือรัดเอาไว้ด้วยเบาะนั่งนิรภัย

เราเคยคิดแคมเปญเหมือนกันว่าจะรณรงค์ด้วยการลงโฆษณาในลักษณะที่ใช้ภาพที่อันตราย ภาพที่ดูแล้วน่ากลัวกับเด็ก ซึ่งความรู้สึกของคนก็มีความด้านส่วนหนึ่ง บอกว่ามันเป็นโครงการที่มีเด็กเข้ามาเกี่ยวข้อง จะดูเป็นการทำร้ายจิตใจเกินไปไหม อีกกลุ่มก็บอกว่า ถ้าไม่ใช้ภาพของความอันตรายหรือความน่ากลัวเข้ามา คนก็จะไม่ใส่ใจ ซึ่งก็ยังไม่ถึงกันอยู่ระหว่างคนสองกลุ่มนี้ โดยเฉพาะในเรื่องของการทำร้ายจิตใจของคนที่เคยสูญเสียคนที่เป็นที่รัก หรือเป็นการทำร้ายความรู้สึกของโครงการๆ หนึ่งที่เป็นโครงการคุณหนู แต่ผลปรากฏว่าภาพที่ออกมาแม้แต่ความรุนแรง

นั้นก็เลยทำให้โครงการนี้ออกมาในลักษณะซอฟท์หน่อยเป็นการรณรงค์ไปแทน ซึ่งสุดท้ายแล้ว ผลที่คาดหวังก็ยิ่งได้รับการตอบรับที่ซื่อๆพอสมควรจริงๆ แล้วควรจะลองใช้วิธีอื่นๆ ดูบ้าง

เราเคยติดต่อไปที่พ่อแม่ที่เคยสูญเสียลูกเพราะอุบัติเหตุในการออกอากาศให้ในเชิงยินดีที่จะพูดถึงเรื่องนี้ แต่พอติดต่อไปทางรายการ ก็จะถูกกลายเป็นการโฆษณาของทางบริษัทไป กลายเป็นว่าเราต้องไปซื้อรายการเพื่อที่จะออกมาอธิบายถึงความไม่ปลอดภัยในการที่จะนำเด็กนั่งในรถ ซึ่งบางทีก็ต้องใช้เงินมากมายจริงๆ เราอยากที่จะเสียเงินในลักษณะแบบนี้ให้เป็นการรณรงค์ให้คนเข้าใจมากที่สุด แต่เราก็เลือกวิธีที่จะนำเงินที่ควรจะไปใช้ในการลงโฆษณามาใช้ในการพัฒนาเด็กหรือเงินเนอเชียนต่อไป

TD • เท่าที่ว่าคุณเจอนเนอเชียนนี้ไม่สามารถที่จะชักจูงให้เก็บถึงความปลอดภัย แลกกลายเป็นเรื่องของปีศาจที่อยากไปอวดตัวหรือเปล่า

ชาติชาย • จริงๆ จะเรียกว่าอย่างนั้นก็ได้ เพราะว่าผลของการทำการประเมินกลับมา ปรากฏว่า ไม่แก้ตัวไม่ยกเลิก รับรู้และเข้าใจถึงเรื่องเหล่านี้ แต่ว่ามาติดตรงที่ปัจจัยในเรื่องของราคาเบาะนั่งนิรภัย ซึ่งทำให้เขาตัดสินใจเลือกสิ่งที่ดีกว่าจำเป็นสำหรับครอบครัวก่อน

ตรงจุดนี้น่าจะเป็นเด็กที่มีบทบาทในการกระตุ้นให้ครอบครัวเห็นว่า เขาเป็นสิ่งที่มีความสำคัญกว่าสิ่งที่พ่อแม่กำลังจะตัดสินใจซื้อ แต่จริงๆ แล้ว เท่าที่สำรวจไปยังบริษัทที่นำเข้ามาเบาะนั่งนิรภัยสำหรับเด็กแล้ว เขาก็ไม่ได้มีจำนวนการนำเข้าเบาะนั่งนิรภัยสำหรับเด็กที่เพิ่มขึ้น ยอดขายก็ยังเท่าเดิม ซึ่งถือว่าดีตามคของการซื้อก็ยังไม่เพิ่มขึ้น แต่ว่าความเข้าใจของคนเพิ่มขึ้น ดังนั้น ปัจจัยที่มองเห็นได้อย่างชัดเจน คือ ราคาของเบาะนั่งนิรภัยสำหรับเด็กเป็นตัวกันความตั้งใจที่จะใช้

TD • แล้วคิดว่าราคาที่เหมาะสมของเบาะนั่งนิรภัยของเด็กสำหรับขายในเมืองไทย ควรอยู่ที่เท่าใด

ชาติชาย • ในประเทศไทยไม่มีการผลิตเบาะนั่งนิรภัยสำหรับเด็กเลย เป็นของใช้ที่ต้องนำเข้าจากเมืองนอกเสมอ ไม่ว่าจะจากญี่ปุ่น, อเมริกา, เยอรมนีหรือออสเตรเลีย จากการที่ต้องนำเข้าจากต่างประเทศถึงแม้ว่าจะมีราคาธรรมดาสำหรับคนที่อยู่ในเมืองนอก แต่ก็ยังแพงอยู่แล้วสำหรับเรา แถมเวลานำเข้าก็ต้องจ่ายค่าภาษีเพิ่ม ค่ากำไรของบุคคลที่นำเข้ามา ค่าจัดการของบุคคลที่นำมาขาย

ดังนั้น ก็เลยกลายเป็นว่าเบาะนั่งนิรภัยสำหรับเด็กมีราคาแพงกว่าที่ขายอยู่ในต่างประเทศ 2-3 เท่าตัว เพราะฉะนั้นก็เลยยิ่งทำให้มองเห็นภาพไกลออกไปอีก ซึ่งผมคิดว่าของที่นำเข้ามาแบบปลอดภัยก็ยังคงเป็นทางเลือกที่พอจะเห็นภาพได้ เช่น เบาะนั่งนิรภัยสำหรับเด็กทารก หรือที่นั่งลำดับที่ 1 ราคาที่ไม่ต้องเสียภาษีจะอยู่ที่ 4,000-

5,000 บาท ถ้าเสียภาษีแล้วราคาก็ขึ้นเป็นหมื่นถึงหมื่นห้าพันบาท ส่วนเบาะนั่งนิรภัยสำหรับเด็ก 1-5 ขวบ ราคาในเมืองนอกหมื่นกว่าบาท พอเข้าเมืองไทยตกสามหมื่นกว่าบาท ที่นั่งบูสเตอร์สำหรับเด็ก 5-10 ขวบ แบบมีพนักและไม่มีพนัก ราคาก็จะลดลงมาเพราะว่าเด็กโตเริ่มมีความแข็งแรงขึ้น ราคาแบบไม่มีเสียภาษีก็ถูกลงมา แต่ก็ยังถือว่าสูงสำหรับคนไทย หรือคนในอินโดนีเซีย ฟิลิปปินส์ และมาเลเซีย ส่วนสิงคโปร์ไม่ต้องพูดถึงเพราะว่าค่าครองชีพของเขาสูงกว่าเรา

จากราคาที่สูงนั้นก็ยิ่งทำให้การรณรงค์เป็นเรื่องยากขึ้นไปอีก สิ่งที่เราจะทำได้ คือ น่าจะมีการสนับสนุนให้มีการผลิตของใช้เหล่านี้ภายในประเทศ ไม่ใช่เป็นการสนับสนุนแบบเรื่อยเปื่อยเพื่อให้เกิดการผลิตได้ ต้องมีการสนับสนุนให้มีการผลิตได้ภายใต้การควบคุมคุณภาพให้ได้ตามมาตรฐานที่ต่างประเทศเค้าทำกัน

แต่สิ่งที่เรากลัวและมีการพูดถึงก็คือ ถ้าโครงการนี้ประสบความสำเร็จขึ้นมา แล้วเบาะนั่งนิรภัยสำหรับเด็กจากประเทศที่ทำของที่ไม่มีความปลอดภัยลักเข้ามาในตลาดบ้านเรา อะไรจะเกิดขึ้นกับเด็กไทย อันนี้ก็น่ากลัวเข้าไปใหญ่ เพราะในปัจจุบันประเทศไทยไม่มีหน่วยงานมาตรวจสอบคุณภาพของเบาะนั่งนิรภัยสำหรับเด็กที่จะเข้ามาขายในประเทศไทยเลย

TD • ในฐานะที่เฟริสโตเป็นผู้ผลิตและจำหน่ายรถยนต์ในประเทศ ไทย มีการนำเบาะนั่งนิรภัยมาขายในราคาที่สมเหตุสมผลมาตรงกับความต้องการของลูกค้าบ้างหรือไม่

ชาติชาย • ในช่วงแรกมีการนำเบาะนั่งนิรภัยสำหรับเด็กเข้ามาขายเป็น Accessory ให้กับลูกค้าของเรา เพราะที่นั่นอันนี้เป็นเบาะนั่งที่จำหน่ายอยู่ในประเทศที่รถยนต์ของเราผลิตออกไปขาย ดังนั้นจึงมีความเหมาะสมในการติดตั้งกับรถยนต์ของเรามากที่สุด

ในช่วงที่เรานำเข้ามาก็ค้นพบได้เลยว่า ราคาของเบาะนั่งนิรภัยแพงมากเมื่อเสียภาษีแล้ว ก็เลยกลายเป็น Accessory แบบตั้งโชว์เอาไว้เฉยๆ คนก็จะซื้อกันยาก เป็นเหมือนกับสิ่งๆ ที่เข้ามาแล้วนั่งอยู่เฉยๆ เพราะว่ามีบริษัทของเราไม่ได้ต้องการทำกับสิ่งเหล่านี้อยู่แล้ว ไม่ได้ต้องการทำโครงการนี้เพื่อขายเบาะนั่งนิรภัยสำหรับเด็ก เพราะฉะนั้นมองแล้วตอนนี้ก็ไม่ได้ช่วยลูกค้าของเราที่อยากจะได้เบาะนั่งนิรภัย เนื่องจากราคาที่สูงมาก

TD • จากเรื่องของการสนับสนุนให้มีการผลิตในประเทศเพื่อให้มีราคาลดลงตามที่เสนอออดียมา แล้วเรื่องมาตรฐานในการควบคุม รวมถึงการสร้างความมั่นใจให้กับลูกค้าในเรื่องความปลอดภัยขณะใช้งานจะมีวิธีอย่างไร เพราะสินค้าที่ผลิตในประเทศไทย มักจะถูกคนไทยส่วนใหญ่มองว่าไม่ค่อยให้ความสำคัญเท่าไรเมื่อเปรียบเทียบกับของที่นำเข้าจากต่างประเทศ

ชาติชาย • จริงแล้วๆ ในปัจจุบัน คนไทยสามารถผลิตของที่มีคุณภาพสูงอยู่แล้ว ยกตัวอย่างง่าย ๆ ก็รถยนต์ของเราผลิตโดยคนไทย 100% แต่เราส่งออกไปขายในออสเตรเลียได้ ซึ่งประเทศนี้มีความเข้มงวดในเรื่องมาตรฐานความปลอดภัยและคุณภาพเทียบเท่ากับยุโรป คนไทยมีความสามารถในการผลิตของที่มีคุณภาพสูง แต่ยังไม่จำเป็นต้องมีการตรวจสอบ เพราะบางทีเรามากก็จะมีโอกาสเพิกเฉย ซึ่งก็คือพอได้รับคำชมชวหนึ่งแล้ว นึกว่าทำดีที่สุดแล้ว เราก็จะหย่อน

จริงๆ แล้วไม่ควร แต่ปัจจุบันโรงงานผลิตอะไรก็ตาม จะมีหน่วยงานมาตรฐานคอยควบคุมซึ่งบริษัทที่จะส่งของออกไปขายยังเมืองนอกจำเป็นจะต้องปฏิบัติตามอยู่แล้ว อย่างไรก็ตาม อันนั้นเป็นการมาตรวจสอบในช่วงที่ทำแล้วได้ใบรับรอง แต่กระบวนการผลิตควรจะต้องมีการตรวจสอบอยู่ตลอดเวลา ดังนั้นหน่วยงานควบคุมคุณภาพมาตรฐานต่างๆ ในอุตสาหกรรม ควรจะเข้ามามีบทบาทสำคัญที่สุดในการกำหนดมาตรฐานสำหรับผลิตเพื่อการใช้งานในประเทศ และส่งออกให้มีความชัดเจน

TD • ในเรื่องการเลือกซื้อ ราคาไม่เท่ากันจะเป็นปัจจัยตัวเดียวในการบอกว่าเบาะนั่งนิรภัยตัวนั้นดีหรือไม่ดี ควรจะมีใบรับรองในเรื่องมาตรฐานการทดสอบที่มาจากหน่วยงานในยุโรปควบคู่กันด้วย แต่ตามห้างสรรพ

ที่สหรัฐอเมริกาเรียกโครงการนี้ว่า Precious Cargo หรือสิ่งที่เราพบไปก็มูลค่าสูง ซึ่งก็คือลูกของเรา และถ้าเปรียบเทียบกับแล้วก็นับเข้ากลุ่มคนได้ง่ายกว่าบ้านเรามาก ซึ่งในประเทศอย่างออสเตรเลีย, สหรัฐอเมริกา หรือยุโรป เรื่องเหล่านี้เป็นสิ่งที่ไม่แพงเพราะเปอร์เซ็นต์ของความรู้หนังสือสูง

สินค้า ก็ยังพบว่าเบาะนั่งนิรภัยสำหรับเด็กที่มีราคาถูกอย่างไม่เข้าเรื่องขายอยู่ ตรงนี้ควรจะมีความกังวลในการเลือกซื้อไหม

ชาติชาย • ถ้าเป็นของที่มีราคาถูกอย่างไม่เข้าเรื่องควรกังวลไว้ก่อน เพราะว่าเบาะนั่งนิรภัยสำหรับเด็กมีราคาที่แตกต่างกันไปต่างประเทศสูงพอสมควร เมื่อต้องนำเข้ามาและผ่านกระบวนการเสียภาษีการคิดกำไรของผู้ขาย แล้วค่าจัดการของห้างที่ขาย เบาะนั่งนิรภัยสำหรับเด็กจะไม่มีการราคาถูกได้ ถ้าเป็นเบาะนั่งที่นำเข้ามาจากประเทศที่มีการกำหนดมาตรฐานอย่างชัดเจน เช่น ญี่ปุ่น อเมริกา ยุโรป หรือออสเตรเลีย

ส่วนประเทศอื่นๆ นั้น ผมไม่แน่ใจ อันเนื่องมาจากว่า โครงการรณรงค์เรื่องการใช้เบาะนั่งนิรภัยสำหรับเด็กในหลายๆ ประเทศก็ไม่ได้ใส่ใจในเรื่องนี้ นับประเทศได้เลยในแถบเอเชียแปซิฟิก เพราะเรื่องพวกนี้เป็นเรื่องที่ไกลตัว ซึ่งถ้าเบาะนั่งมีราคาถูกก็ควรกังวลเอาไว้ก่อนว่าเป็นของไม่ดีแน่นอน อย่างที่ 2 ก็ดูจากแหล่งการผลิตของเบาะนั่งตัวนั้นว่ามาจากประเทศไหน อย่างที่ 3 มีการรับรอง หรือมีตราสินค้า เพราะถ้าสินค้าที่มาจากประเทศที่ให้ความใส่ใจเกี่ยวกับเรื่องนี้อย่างที่กล่าวข้างต้นก็จะมีใบรับรองคุณภาพอยู่แล้ว

อีกเรื่องคือ ถ้าเป็นของมือสองแล้วควรจะซื้อใหม่ เพราะเราก็ไม่แน่ใจเกี่ยวกับของมือสองอันนั้น ซึ่งก่อนหน้าที่เราเคยคิดที่จะมีโครงการอันหนึ่งที่อยากจะทำร่วมกัน คือเป็นการใช้เบาะนั่งนิรภัยสำหรับเด็กที่เป็นของมือสองมาจากคนที่เราไม่รู้จัก ซึ่งสุดท้ายเขาก็กังวลใจว่าของเคยเกิดอุบัติเหตุมาหรือเปล่า แล้วจะมีความปลอดภัยหรือความมั่นคงเหมือนเดิมหรือเปล่า

แต่ก็ไม่ได้หมายความว่า การใช้ของมือสองเป็นสิ่งที่ไม่ดี อย่างครอบครัวที่เรารู้จักกัน แล้วรู้ว่าเบาะนั่งตัวนั้นยังใช้งานได้ดีอยู่ก็โอเค ซึ่งตรงนี้เป็นสิ่งที่ดีมากๆ เลย อย่างโรงพยาบาลรามาริพดีมีหน่วยงานที่เรียกว่า ศูนย์วิจัยเพื่อสร้างเสริมความปลอดภัยและป้องกันการบาดเจ็บในเด็ก ซึ่งก็เคยคิดที่จะมีการรณรงค์เรื่องนี้กับเรา แต่จริงๆ แล้วหน้าที่ของหน่วยงานนี้จะเป็นการศึกษาสาเหตุการเสียชีวิตของเด็กจากหลายๆ กรณี

เราเคยคิดถึงเรื่องนี้ แต่ก็ต้องมีค่าใช้จ่ายอย่างมาก เราต้องมีเบาะนั่งนิรภัยที่รับบริจาคมา มีวิศวกรในการตรวจสอบ ซึ่งเราก็ต้องจ้างมาจากเมืองนอกเพราะว่าในเมืองไทยไม่มี การจัดการในการยืมคืนอุปกรณ์ต่างๆ ต้องมีการตั้งหน่วยงานขึ้นมาเพื่อรับผิดชอบเรื่องนี้โดยเฉพาะ ซึ่งก็เป็นเรื่องที่ยุ่งยากพอสมควร

TD • แล้วจากข้อมูลของคุณวิจัยเพื่อสร้างเสริมความปลอดภัยและป้องกันการบาดเจ็บในเด็กระบุไว้ว่า สาเหตุที่ทำให้เกิดบาดเจ็บและเสียชีวิตมากที่สุดคืออะไร ไม่รถยนต์หรือเปล่า

ชาติชาย • รถยนต์เป็นอันดับที่ 2 ครับ ในช่วง 4 ปีระหว่างปี 2542-2545 เด็กเสียชีวิตทั้งหมดประมาณ 37,000 คน ปัจจัยที่ทำให้เด็กเสียชีวิตคือการจมน้ำ ซึ่งไม่น่าเชื่อเลย ส่วนปัจจัยที่ 2 เป็นเรื่องของรถยนต์ แต่เนื่องมาจากว่าตัวเลขในการที่เด็กเสียชีวิตเพราะรถยนต์เป็นตัวเลขรวมที่เจอศพเด็กในอุบัติเหตุ ก็เลยไม่ได้เป็นการศึกษาลงไปตรงกลุ่มว่า เด็กเสียชีวิตเพราะอะไร ไม่มีการระบุตรงนี้ อย่างชัดเจน

เพราะฉะนั้นตัวเลขที่เราใช้อ้างอิงในปัจจุบันไม่ได้เป็นตัวเลขที่มาจากหน่วยงานในประเทศไทย เป็นตัวเลขจากเมืองนอก เช่น การใช้เบาะนั่งนิรภัยสำหรับเด็กแรกคลอดให้ความปลอดภัย และลดโอกาสเสียชีวิตเพราะอุบัติเหตุได้มากกว่า 67% ถ้าเด็กที่มีอายุระหว่าง 1-4 ขวบก็จะลดโอกาสการเสียชีวิตได้ 47% ซึ่งถือเป็นตัวเลขที่ชัดเจน

แต่ถ้าสมมุติว่าในบ้านเราต้องการทำวิจัยเกี่ยวกับตัวเลขเหล่านี้ให้ชัดเจน ก็ต้องมีการตั้งอีกหน่วยงานขึ้นมาเพื่อทำการวัดผล เช่น อาจจะมีโครงการหรือโครงข่ายในการทำงานร่วมกับมูลนิธิที่เก็บศพในที่เกิดเหตุเพื่อตรวจนับตัวเลขของเด็กที่เสียชีวิตในพื้นที่ และเก็บข้อมูลต่างๆ เช่น เป็นเด็กอายุระหว่าง หรือในรถยนต์ที่ไม่มีเบาะนั่งนิรภัย เสียชีวิตตรงไหน เบาะหน้าหรือเบาะหลัง หรือระหว่างพวงมาลัยในลักษณะไหน เท่าที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน คนทำงานต่างเร่งรีบ และไม่มีเวลามานั่งเก็บข้อมูลเหล่านี้ ซึ่งก็ต้องมีการตั้งหน่วยงานขึ้นมาเพื่อรับผิดชอบเรื่องนี้โดยเฉพาะ แล้วไปกับเจ้าหน้าที่ของมูลนิธิเหล่านี้ เพื่อเก็บข้อมูล ณ จุดเกิดเหตุ ซึ่งเป็นเรื่องที่ยากและหนักพอสมควร เพราะต้องทำงานตลอด 24 ชั่วโมง

ผมพอจะเข้าใจในการทำงานของหน่วยงานที่เก็บสถิติเหล่านี้ว่า สถิติมีข้อมูลคร่าวๆ แค่ว่าเด็กเสียชีวิต 1 คน ผู้ใหญ่ 2 คน เป็นผู้หญิงเท่านี้ ผู้ชายเท่านี้ ซึ่งเหล่านี้เป็นข้อมูลหลักที่ทางหน่วยงานได้ก็เลยไม่ได้รายละเอียดของตัวเลขเหล่านี้มา

TD • ถ้าเปรียบเทียบกับโครงการนี้ในการดำเนินงานที่สหรัฐอเมริกา กับที่เมืองไทยมีความยากลำบากในการเข้าถึงกลุ่มคนต่างกันมากน้อยแค่ไหน

ชาติชาย • ที่สหรัฐอเมริกาเรียกโครงการนี้ว่า Precious Cargo หรือสิ่งที่เราขนไปที่มีค่าที่สุด ซึ่งก็คือลูกของเรา และถ้าเปรียบเทียบกันแล้วที่นั่นเข้าถึงกลุ่มคนได้ง่ายกว่าบ้านเรามาก ซึ่งในประเทศอย่างออสเตรเลีย, สหรัฐอเมริกา หรือยุโรป เรื่องเหล่านี้เป็นสิ่งที่ง่ายเพราะเปอร์เซ็นต์ของความรู้หนึ่งสูง

ต่อมาเรื่องพวกนี้ก็มีกฎหมายบังคับแน่นอนชัดเจน และในเมืองนอกค่อนข้างเข้มงวดมากในทุกเรื่องที่เกี่ยวข้องกับความปลอดภัยบนท้องถนน อันที่ 3 อุปกรณ์ที่เกี่ยวข้องกับความปลอดภัยซื้อแล้วไม่ต้องเสียภาษีหรือได้รับภาษีคืนหลังจากซื้อไปและราคาของเบาะนั่งก็ไม่แพงเหมือนกับซื้ออุปกรณ์เสริม เป็นราคาปกติสอดคล้องกับค่าครองชีพของพวกเขา ซึ่งตรงนี้มีทุกอย่างมาสนับสนุนการใช้ทั้งหมดไม่ว่าจะเป็นเรื่องความรู้ความเข้าใจเรื่องความปลอดภัยเป็นหลัก แต่ก็ยังมีบ้างที่พวกมีการศึกษาสูงบางกลุ่มที่ขบถเสี่ยง แต่ก็ยังเป็นกลุ่มน้อย

สำหรับคนไทย ส่วนใหญ่แล้วมักจะตามใจลูก เพราะถือเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดในชีวิตของคนไทย ลูกจะต้องได้ทุกอย่างที่ต้องการ ซึ่งเป็นสิ่งที่ผิด ความปลอดภัยเป็นเรื่องที่อะลุ่มอะหล่วยไม่ได้เด็กจะต้องเข้าใจไปพร้อมๆ กับแม่ ซึ่งในระหว่างขับรถ แม่ต้องนั่งข้างหลังกับลูก แล้วให้ลูกนั่งอยู่ในเบาะนั่งนิรภัยสำหรับเด็ก ตรงนี้เรารู้ว่าเราให้สิ่งที่ดีที่สุดสำหรับลูก แล้วทำไมเราถึงจะต้องตามใจลูกเพื่อให้เขาเสี่ยงอันตรายด้วยละ

อย่างของผมนี้ ถ้าเจอเพื่อนที่มีลูกแล้วไม่จับนั่งเบาะนั่งนิรภัยก็จะประนาม (หัวเราะ) ก็เหมือนกับที่เราบอกคนใกล้ชิดตัวของเราก่อนเหมือนกับสมัยที่หลานของผมนั่งเล็กลง ถ้าอยากนั่งรถเซฟไรเดต จะไม่มีโอกาสถ้าไม่นั่งเบาะนั่งนิรภัย ส่วนที่โตหน่อยก็อธิบายให้เขาฟังว่าหนูนั่งตรงนี้ไม่ได้นะ ต้องไปนั่งข้างหลังในเบาะนั่งนิรภัย จนถึงอายุเท่านั้นจะได้นั่งตรงข้างหน้า ซึ่งสิ่งที่เราเห็นคือ หลานของผมไปบอกกับเพื่อนของเค้าว่าอย่างนี้ถูก ซึ่งผมก็คิดว่าอย่างนี้ถูกแล้วเพราะนี่คือเงินเนอเรชั่น เป็นสิ่งที่มองเห็นภาพชัดเจนที่สุด

TD • แล้วเด็กกลุ่มไหนที่รุนแรงแล้วได้พลังที่สุด

ชาติชาย • เท่าที่สังเกตดูแล้วเห็นผลชัดที่สุดคือ กลุ่มเด็กอนุบาล เพราะกำลังอยู่ในวัยช่างจำนรรจา ช่างพูด นำเอ็นดูในกลุ่มของพ่อแม่ ซึ่งเด็กกลุ่มนี้จะเรียนรู้ด้วยเกมหรือสิ่งที่เป็นแอนิเมเตอร์เทนเมนท์

รวมถึงการรับฟังจากพี่คนหนึ่งเล่าให้ฟัง พอกลับไปถึงบ้านปู่ เด็กเหล่านี้จะเข้ามาบอกพ่อแม่และได้ข้อมูลที่ต้องกลับไปคิดมาชัดที่สุด

เด็กที่โตขึ้นมากหน่อย เช่น กลุ่มที่ 5 ขวบขึ้นไป จะเป็นเด็กที่ชน จะฟังบ้างเล่นบ้าง ผลที่ได้รับกลับมาก็จะไม่เต็มทีเท่าไร และเด็กกลุ่มนี้อีกส่วนจะต่อต้านการนั่งเบาะนั่งนิรภัยเพราะเป็นสิ่งที่ไม่เคยมาตั้งแต่เด็ก ทีนี้ถ้าเราเริ่มให้เด็กนั่งมาตั้งแต่แรกคลอด ก็จะชินหลายคนบอกว่าพอเด็กขึ้นรถปู่ก็จะไปนั่งบนเบาะนั่งนิรภัยของตัวเองเลย เวลาขึ้นรถ ลูกเพื่อนผมจะนั่งที่เบาะนั่งนิรภัยเลย ไม่นั่งที่เบาะนั่งธรรมดาเพราะรู้สึกอันตรายและไม่ชิน

TD • ความเคลื่อนไหวในอนาคตสำหรับโครงการ ‘คุณหนูปลอดภัย’ มีอะไรบ้าง

ชาติชาย • สิ่งที่ผมตั้งใจคือ ต่อไปเราจะทำควบคู่กันไป ในเรื่องของเด็กเราจะทำอย่างต่อเนื่อง เพราะเรารู้ชัดเจนว่าเด็กเป็นเงินเนอเรชั่นใหม่ เด็กกระตุ้นพ่อแม่ได้อย่างเต็มที่ เพราะพ่อแม่เอ็นดู สิ่งนี้ออกมาจากปากของเขา พ่อแม่จะเชื่อ อีกส่วนคือ ครูในโรงเรียนอนุบาลไปจนถึงประถมต้น ที่เราจะเชิญมาเพื่อให้รับรู้ถึงสิ่งที่อันตรายน่ากลัวและเข้าใจอย่างชัดเจนว่าสิ่งที่เกิดขึ้นนี้เป็นอันตรายต่อเด็กจริงๆ เพื่อให้คุณครูกลับไปรณรงค์กับเด็กๆ ในโรงเรียนของตัวเอง และอบรมพ่อแม่ หรือผู้ปกครอง อย่างในกรณีที่มีการประชุมผู้ปกครอง ถ้าโรงเรียนมีการเชิญมา เราก็จะไปคุยให้กับพ่อแม่ฟังเพื่อรับรู้ถึงข้อมูลไปพร้อมๆ กัน

ส่วนในการทำงานของภาครัฐก็ใช้วิธีการบอกผ่านในลักษณะนี้ทางสื่อเพื่อให้เกิดเป็นข้อมูลที่สำคัญว่าสิ่งเหล่านี้ควรจะเริ่มคิดกันได้แล้วว่ามันเป็นความปลอดภัยของเยาวชนของเรา เราต้องสูญเสียเด็กไปปีละประมาณหมื่นกว่าคนถือว่าเป็นความเสียหายอย่างมาก

TD

Chevrolet Thailandชวนคุณร่วมแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับ

เบาะนิรภัยสำหรับเด็ก

• เพียงตอบคำถามให้ครบถ้วนว่า

1. ควรให้เด็กเล็ก ใช้เบาะนิรภัยสำหรับเด็กเวลาขับรถอยู่ในรถยนต์หรือไม่ เพราะเหตุใด?
2. ควรให้ภาครัฐ ออกกฎหมายบังคับให้เด็กเล็กที่นั่งในรถยนต์ส่วนบุคคล ต้องใช้เบาะนิรภัยสำหรับเด็กหรือไม่ เพราะเหตุใด?

• ส่งคำตอบพร้อมระบุชื่อและที่อยู่ของคุณมายัง

บริษัท ไทยลอสวอร์ส มัลติมีเดีย จำกัด 10/443 หมู่ 9 ถนนคลองลำเจียก
แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กรุงเทพฯ 10230 โทรศัพท์ 02-508-1345
หรือ thaidriver@hotmail.com / thaidriver@yahoo.com

ทุกคำตอบจะได้รับตุ๊กตา **คุณหนูปลอดภัย** ในยานยนต์จำนวน 2 ตัว **ฟรี!** หมดเขต 30 ตุลาคม 2551